

عنوان مقاله:

صفات بلاغی با تکیه بر جنبه های کنایی آن در غزلیات سعدی شیرازی

محل انتشار:

پژوهشنامه نقد ادبی و بلاغت، دوره 8، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

کبری شبان قوچان عتیق - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد رودهن، رودهن، ایران.

محمود طاووسی - استادگروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد رودهن، رودهن، ایران.

مهدی ماحوزی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد رودهن، رودهن، ایران.

خلاصه مقاله:

مبحث دستور در عرصه بیکران زبان و ادبیات فارسی به عنوان یکی از مباحث اساسی فنون و نظم سخن بسیار پرکاربرد است. با توجه به این امر، بررسی بن مایه ها و عناصر درونی این مقوله بستر مناسبی را برای تحقیق و پژوهش بسیار فراهم می آورد. «صفت» یکی از مقوله های دستور زبان فارسی است و کار آن از نظر منطقی و دستوری در کلام، خاص کردن موصوف است. در عین حال، «کنایه» از مباحث بیان و بدیع است که از طریق استدلال و دریافت معنی صورت می گیرد. یکی از شگردهای زبانی سعدی، آوردن صفات و تعبیر کنایی زیباست که از آن برای برجسته سازی کلام خویش بهره می گیرد و با کمک این عناصر شاعرانه و بدیع بر جذابیت کلام خود می افزاید. هدف از این جستار، بررسی بسامد عناصر و بن مایه های صفت با توجه به جنبه های کنایی آن از نظر ساختار لفظی، انواع صفت و روابط و مناسبات آن در غزلیات سعدی شیرازی است. روش کار در این پژوهش، توصیفی آماری است. صفت های کنایی به عنوان یکی از اجزای سازنده زبان محاوره در غزلیات سعدی نمود بسیار روشن و آشکاری دارد که البته در این میان، سهم سعدی در کاربرد صفت های کنایی به طور محسوسی کمتر از هم عصران خود است.

کلمات کلیدی:

صفت، کنایه، غزلیات، سعدی شیرازی، دستور، بلاغت، شگردهای هنری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1212071>

